

[Charlotte Antonsen]

vores egen nutid. For nogle af de ting, der sker i landene omkring os, er nogle af de spørgsmål, som EF forsøger at tage på sig, tage op.

Det, der er væsentligt for EF-debatten, og det, der er sket siden førstebehandlingen af betydning for diskussionen af Maastricht-Edinburgh-komplekset, er, hvad der er sket omkring os i Europa. Dét vil jeg nævne to ting, som er sket inden for den sidste 1½ måned.

Det første er udviklingen i Rusland. Udviklingen i Rusland viser, hvor ustabile de nye demokratier i Central- og Østeuropa er. Den viser, hvor stort behov der er for, at der er en stabiliserende magt i Europa. Det, at Warszawa-pagten brød sammen efter murens fald, har altså ikke helt fjernet risikoen for krig i denne del af verden. Det er derfor, det er så vigtigt ikke alene for Danmark, men for hele Europa, at EF kommer videre, at EF får vedtaget Maastricht-traktaten, så vi kan gå ind og være med til at være den stabiliserende faktor, hvilket vi i virkeligheden burde have brugt vores krudt på det sidste år, efter at ustabiliteten er opstået.

Borgerkrigen i Jugoslavien raser også videre. Det er klart, at usikkerhed eller borgerkrig i Europa er et europæisk ansvar. Danmark er medansvarlig. Det er vore naboer, der er tale om. Det er jo også sådan, at resten af verden ser hen til Europa. Vi skal til selv at løse opgaverne. USA afventer, hvad vi foretager os i forhold til de konflikter, der er.

Et ja indebærer, at Danmark kommer til at spille en rolle, også når det drejer sig om at stoppe krig.

Den anden væsentlige begivenhed inden for den sidste 1½ måned – altså siden førstebehandlingen – der har betydning for det, vi diskuterer i dag, er nedsættelsen af den tyske rente. Den tyske rentesækning blev straks efterfulgt af, at den danske Nationalbank kunne sænke den rente, som vi jo alle sammen gerne har villet have ned i meget lang tid.

Begivenheden viser, hvordan Danmark i dag reelt er underlagt Tyskland, når det drejer sig om rentens højde. Der er altså ikke tale om, selv om vi indgår i et tættere økonomisk samarbejde ved at gå videre ind i den monetære union, at vi så afgiver reel indflydelse. Tværtimod, jo tættere det økonomiske samarbejde bliver i EF, jo større indflydelse får vi på Europas rente og på den tyske rente. Som det er i dag, har vi i hvert fald meget lille indflydelse

på, hvor høj renten skal være i Danmark. Den tyske rentesækning er det sidste eksempel herpå.

Der er også i debatten siden førstebehandlingen fremkommet nogle beregninger af konsekvenserne af et nej. For det første har vi fra Finansministeriet set en analyse og en vurdering af, hvor stort et økonomisk tab et nej til Maastricht vil betyde for Danmark. Man har beregnet, at vi må forventes at tabe 150.000 arbejdspladser.

En tilsvarende virksomhedsanalyse offentliggjort i Mandag Morgen kommer til nogenlunde samme konklusion. Her taler man om, at hvis man foretager beregningen på landsplan, vil vi tabe 75.000 arbejdspladser.

Der er forskel på et ja og et nej. Det er vigtigt i debatten op til den 18. maj, at vi gør os klart, hvad forskellen er. Vi skal vide, hvad konsekvenserne er af henholdsvis et ja og et nej, før vi kan sætte et kryds i stemmeboksen. Derfor er det vigtigt, at disse analyser kommer frem. Dem manglede vi måske lidt før 2. juni.

Til sidst vil jeg nævne Fremskridtspartiets ændringsforslag. Jeg vil ikke sige så meget. De er selvmodsigende. På den ene side siger Fremskridtspartiet, at Edinburgh intet ændrer, og at vi derfor skal fjerne Edinburgh af vores lovforslag. På den anden side beklager Fremskridtspartiet sig i bemærkningerne til ændringsforslagene over, at vi med Edinburgh nu ikke længere kan stoppe de 11 øvrige i at gå videre. Men man kan jo ikke på den ene side sige, at Edinburgh ikke har nogen virkninger, og på den anden side sige, at afgørelsen har altså virkning, når det drejer sig om Danmarks muligheder for at stoppe de øvrige.

Venstre vil stemme imod Fremskridtspartiets ændringsforslag. Edinburgh indebærer reelle ændringer for Danmark. Edinburgh er juridisk bindende.

Der har været en meget interessant lommefilosofisk debat, ikke så meget her i salen, men mere rundt omkring i landet på det seneste. Alle mulige deltager i debatten om, hvordan man kunne forestille sig, at EF så ud. Og det er selvfølgelig interessant nok, men det, vi skal tage stilling til den 18. maj, er det virkelige EF. Det er det EF, som de 12 lande blev enige om i Maastricht, og som vi så har fået nogle undtagelser fra i Edinburgh. Det er det virkelige EF. Det er det, vi skal tage stilling til i denne omgang.